

dr hab. Marian Flis
Katedra Zoologii i Ekologii Zwierząt
Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie

Ocena

Osiągnięcia naukowego będące przedmiotem postępowania habilitacyjnego pt. „Wykorzystanie wybranych czynników kondycyjnych w ocenie poziomu dobrostanu jeleniowatych” oraz pozostałego dorobku naukowego i organizacyjnego dr PIOTRA CZYŻOWSKIEGO w związku z postępowaniem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk rolniczych.

Dr Piotr Czyżowski studia magisterskie ukończył w 1995 roku w Akademii Rolniczej w Lublinie uzyskując stopień magistra inżyniera ochrony środowiska. Pracę magisterską pt. „Działania następcze symulowanych kwaśnych opadów na plonowanie i skład chemiczny kupkówki pospolitej” wykonał pod kierunkiem dr hab. Adama Kaczora. W 1996 roku rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale Zootechnicznym ówczesnej Akademii Rolniczej w Lublinie. Studia te ukończył w 1999 roku, zaś tytuł doktora nauk rolniczych w zakresie hodowli zwierząt łownych uzyskał w 2000 roku, za dysertację doktorską pt. „Funkcjonowanie populacji bażantów (*Phasianus colchicus*) w zachodniej Lubelszczyźnie”. Promotorem pracy był prof. dr hab. Roman Dziedzic. Również w 2000 roku uzyskał tytuł inżyniera na Wydziale Leśnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Promotorem pracy inżynierskiej pt. „Gospodarka łowiecka bażantami na Lubelszczyźnie”, był dr Michał Wasilewski. Od 1 marca 2002 roku do chwili obecnej jest adiunktem w Katedrze Etologii i Dobrostanu Zwierząt, na Wydziale Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki, Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie.

Działalność naukowa dr Piotra Czyżowskiego koncentrowała się na kilku zagadnieniach badawczych. Pierwszym ujętym w przedłożonej do oceny rozprawie habilitacyjnej były zagadnienia związane z funkcjonowaniem populacji jeleniowatych, ze szczególnym uwzględnieniem czynników kondycji osobniczej wyrażonej masą ciała, indeksem KFI oraz pomiarami biometrycznymi. Badania te koncentrowały się głównie na populacji saren i obejmowały one także ocenę wpływu czynników środowiskowych na populację tego gatunku. Drugim kierunkiem były zagadnienia związane w behawiorem psów. Trzecim zagadnieniem była analiza funkcjonowania bażantów na terenie Lubelszczyzny. Czwartą tematyką badawczą były aspekty związane z problematyką kolizji drogowych z udziałem dzikich zwierząt. Kolejnym, a zarazem ostatnim zagadnieniem badawczym była analiza funkcjonowania zwierząt dzikich w środowiskach zurbanizowanych.

Dr Piotr Czyżowski w badaniach dotyczących kondycji osobniczej jeleniowatych

dokonał oceny parametrów kondycyjnych w 3 aspektach. Pierwszym była masa ciała będąca jednym z podstawowych wskaźników kondycyjnych i zdrowotnych zwierząt. Kolejnym był wskaźnik tłuszczu okołonerwowego (KFI), który stanowi rezerwuuar energetyczny, a tym samym rzutuje na kondycję osobniczą zwierząt. Trzecim były pomiary biometryczne klatki piersiowej samic saren, które także mają wpływ na kondycję osobniczą zwierząt. Tego rodzaju analizy pozwoliły na dokonanie kompleksowej oceny jakości osobniczej saren, gdyż 4 z sześciu prac wchodzących w skład dorobku naukowego będącego przedmiotem oceny dotyczą właśnie tego gatunku. Dodatkowo w dorobku habilitanta znajdują się prace związane z tą problematyką, a nie wchodzące skład przedłożonej do oceny rozprawy.

Dość istotnym osiągnięciem Habilitanta było podjęcie badań związanych z behawiorem psów i możliwościami wykorzystania tych zwierząt w terapiach. Siedem prac opublikowanych w czasopismach posiadających współczynnik wpływu Impact Factor, gdzie współautorem jest habilitant, dotyczy tej właśnie problematyki. Jednak procentowy udział Habilitanta w tych pracach jest niewielki wynoszący od 5 do 15%. Niemniej jednak tego rodzaju badania mają istotne znaczenie, zarówno aspekcie dobrostanu utrzymywanych zwierząt towarzyszących jak i ich wykorzystania użytkowego w niektórych dziedzinach aktywności człowieka. Wyniki uzyskanych badań mogą być wykorzystywane w realizacji różnego rodzaju programów dotyczących hodowli i utrzymywania tych zwierząt przez człowieka, jak i zasad postępowania ze zwierzętami bezdomnymi, ze szczególnym uwzględnieniem ich pobytu w schroniskach dla zwierząt.

Kolejnym zagadnieniem podjętym w badaniach Habilitanta była problematyka funkcjonowania populacji bażantów na terenie Lubelszczyzny, które są niejako kontynuacją badań, których wyniki przedstawione zostały w rozprawie doktorskiej. Tego rodzaju analizy mają znaczenie szczególne, ze względu na trwający regres liczebności zwierzyny drobnej na terenie naszego kraju jak i większości państw europejskich. Spadek liczebności bażantów wśród innych gatunków zwierzyny drobnej jest najmniejszy, co wynika z corocznych zasiedleń łowisk tym gatunkiem przez myśliwych. Niemniej jednak badania monitoringowe jak i interakcji środowiskowych, ze szczególnym uwzględnieniem drapieżnictwa, dostarczają cennych informacji, które mogą być wykorzystywane przy opracowaniu zasad łowieckiego gospodarowania tym gatunkiem, jak również wypracowania optymalnych programów zasiedleń łowisk bażantami, w aspekcie minimalizowania strat tuż po zasiedleniu i późniejszej przeżywalności tych ptaków.

Habilitant, podjął również badania z zakresu kolizji drogowych z udziałem dzikich zwierząt. Badania te są o tyle cenne, gdyż w ostatnich latach, ze względu na znaczną urbanizację naturalnych środowisk bytowania zwierzyny oraz wzrastające natężenie ruchu kołowego na większości dróg, dość istotnie przybrała na znaczeniu problematyka z tym związana. Jednak wyniki tych badań opublikowane były tylko w 3 wielo autorskich pracach i jak zadeklarował sam autor jego udział w dwóch z nich stanowił 5%, zaś w trzeciej 20%.

Należy podkreślić, iż dr Piotr Czyżowski uczestniczył jeszcze w wielu innych

badaniach, których efektem były opublikowane prace naukowe. Jednak jego wkład w ich powstanie był z reguły niewielki. Nie bez znaczenia pozostaje aspekt współudziału w opracowaniu rozdziałów w monografiach naukowych. W okresie od 2008 do 2014 roku, był On współautorem 10 rozdziałów monografii, wśród których w 8 przypadkach jest pierwszym autorem tych rozdziałów. Kolejnym elementem aktywności naukowej Habilitanta był udział w 27 konferencjach międzynarodowych i krajowych. Dodatkowo na 11 konferencjach wygłosił referaty, których był pierwszym autorem. Dwie z tych konferencji dotyczyły okresu z przed uzyskania stopnia doktora. Habilitant jest również jednym z wykonawców projektu „Kierunki wykorzystania oraz ochrona zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich w warunkach zrównoważonego rozwoju”, finansowanego przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju w ramach Strategicznego programu badań naukowych i prac rozwojowych – „Środowisko naturalne, rolnictwo i leśnictwo” – BIOSTRATEG. W dorobku naukowym dr Piotra Czyżowskiego znajduje się również jedna ekspertyza wykonana na zlecenie Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach. Dość istotnym elementem dorobku naukowego Habilitanta są także recenzje 4 prac skierowanych do druku w czasopismach naukowych znajdujących się w bazie Journal Citation Reports oraz 2 prac skierowanych do druku w czasopismach z poza tej bazy. Recenzje te zostały wykonane w latach 2014-2018.

Kolejnym aspektem oceny dr Piotra Czyżowskiego były osiągnięcia dydaktyczne w zakresie popularyzacji nauki. W tej płaszczyźnie aktywności Habilitant jako pracownik naukowo-dydaktyczny Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, prowadził zarówno wykłady jak i ćwiczenia audytoryjne, laboratoryjne oraz terenowe ze studentami na Wydziale Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki oraz Agrobioinżynierii. Dodatkowo w ramach pracy dydaktycznej prowadził zajęcia w Technikum Leśnym Stowarzyszenia „Szansa” w Lublinie. Posiada dość skromny dorobek artykułów (tylko 3) w czasopismach popularno-naukowych, które pomimo, że nie rzutują wprost na ocenę naukową dr. Piotra Czyżowskiego, to jednak tego rodzaju publikacje przyczyniają się do propagowania wiedzy naukowej wśród szerokiego kręgu odbiorców zainteresowanych wdrażaniem osiągnięć naukowych do realizacji działań praktycznych. W pracy dydaktycznej dość istotnym elementem jest promotorstwo prac inżynierskich i magisterskich. Habilitant sprawował opiekę naukową nad 59 pracami magisterskimi oraz 116 pracami inżynierskimi wykonywanymi w ramach 3 kierunków studiów o zróżnicowanym profilu. Świadczy to o szerokim spektrum wiedzy i zainteresowań Habilitanta. Dość istotnym elementem dorobku jest również fakt, sprawowania funkcji promotora pomocniczego (konsultanta naukowego) w dysertacji doktorskiej Ryszarda Rachwałowskiego pt. „Wpływ czynników środowiskowych na efektywność gospodarki łowieckiej populacjami zwierzyny grubej w rejonach hodowlanych Lubelszczyzny”, zrealizowanej na Wydziale Biologii i Hodowli Zwierząt Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie.

Ocena rozprawy habilitacyjnej

Rozprawa habilitacyjna jest monotematycznym zestawieniem 6 prac wieloautorskich opublikowanych w latach 2009-2018 przedstawionych w formie maszynopisu, w wersji polsko i angielskojęzycznej. Cztery z wymienionych prac opublikowane zostały w czasopismach Journal Citation Reports. Dwie pozostałe w czasopismach wymienionych na liście B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Łączny współczynnik wpływu Impact Factor dla tych prac wynosi 1,94, a liczba punktów według wykazu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego wynosi 75.

Pomimo, że Habilitant we wszystkich pracach jest pierwszym autorem, to pewien niedosyt budzi fakt, że w przedstawionym do oceny cyklu publikacji szacowany jego udział zawiera się w przedziale od 60 do 70%, a pomimo tego współautorami tych publikacji pozostaje jeszcze od dwóch nawet do sześciu współautorów. Pewne wątpliwości budzi zatem, fakt podawania tak wysokiego udziału własnego (65%) np. w pracy pt. „Influence of selected environmental factors on the value kidney fat index (KFI) and carcass weight of roe deer *Capreolus capreolus*”, gdyż w takim przypadku średni udział pozostałych współautorów wynosi tylko niespełna 6%. Z podobną sytuacją mamy do czynienia w pracy pt. „Impact of environmental diversity of hunting complexes in the Lublin region on ontogenetic quality indicators in roe deer (*Capreolus capreolus*). Również w pracy pt. Wykorzystanie analizy masy ciała i poziomu kreatyniny w ocenie kondycji osobniczej danieli fermowych”, opublikowanej w 2013 roku na łamach Medycyny Weterynaryjnej, zadeklarowany przez Habilitanta udział własny w powstaniu pracy wynosi 70%, a tym samym średnio na pozostałych współautorów przypada tylko po 7,5% udziału w tej pracy.

Opracowanie przedstawione do oceny koncentruje się ocenie dobrostanu zwierząt poprzez pryzmat wybranych czynników kondycyjnych u jeleniowatych. Habilitant próbując dokonać oceny dobrostanu zwierząt skupia się niemal wyłącznie na kondycji osobniczej wybranych gatunków jeleniowatych, oceniając ją głównie poprzez pryzmat masy ciała. Tego rodzaju ocena, pomimo że jest jak najbardziej trafna, gdyż to właśnie masa ciała jest podstawowym parametrem oceny kondycji i jakości osobniczej, to jednak nie w każdym przypadku odzwierciedla ona wprost elementy dobrostanu zwierząt. Dość trafnie ocenił to cytowany przez Habilitanta Hewson (2003), który stwierdził, że istnieje wiele ograniczeń w postrzeganiu dobrostanu zwierząt wyłącznie w fizycznych kategoriach ciała. Autor ten podkreśla, że zarówno czynniki genetyczne jak i środowiskowe mogą przyczyniać się pozytywnie do rozwoju osobniczego i warunkować określoną kondycję, gdy w tym samym czasie stan psychiczny zwierzęcia jest zagrożony. Dlatego też przy ocenie kondycji osobniczej zwierząt, celem kompleksowych analiz, konieczne wydaje się wykorzystywanie wielu wskaźników osobniczych i środowiskowych, co zostało podkreślone w pracach Habilitanta, jak i w autoreferacie rozprawy habilitacyjnej. Warto również podnieść, że w przedstawionym cyklu monotematycznych publikacji niemal zupełnie zabrakło badań dotyczących jelenia szlachetnego, za wyjątkiem jednej pracy, która dotyczy wpływu czynników środowiskowych na masę tuszy trzech gatunków kopytnych. Tym samym niemal

całość poczynionej oceny skupia się niemal wyłącznie na sarnie. Zatem, stwierdzić należy, że zaproponowany przez Habilitanta tytuł rozprawy nie w pełni znajduje odzwierciedlenie w załączonych pracach.

Przedłożone do oceny opracowanie pomimo, że skupia się przede wszystkim na ocenie masy tuszy saren i elementów biometrycznych klatki piersiowej, to w pracach wchodzących w jego skład zaprezentowane zostały wyniki pomiaru tłuszczu okołonerkowego u saren wyrażonego wskaźnikiem KFI, jak również poziomu kreatyniny w osoczu krwi u danieli fermowych, co jest odzwierciedleniem zakłóceń w funkcjonowaniu pracy nerek lub wskaźnikiem rozwoju masy mięśniowej, a tym samym i potencjalnych możliwości związanych z aktywnością fizyczną zwierząt. Tego rodzaju badania są swoistym uzupełnieniem danych z zakresu stanu kondycji osobniczej, a tym samym i dobrostanu zwierząt określonych gatunków. Jednak wyniki badań w jednej z prac dotyczą zwierząt w hodowli zamkniętej. Szczegółowy opis tego zagadnienia zostanie przedstawiony w dalszej części oceny.

Przedstawione przez Habilitanta hipotezy badawcze są bardzo trafne. Przede wszystkim, należy podkreślić, że nowoczesne metody zarządzania populacjami zwierząt dzikich powinny być oparte na w miarę prostych i łatwych do zrealizowania narzędziach badawczych. W przypadku zwierząt z rodziny jeleniowatych zadania zarządzania populacjami poszczególnych gatunków realizowane są przez dzierżawców lub zarządców obwodów łowieckich, w ramach prowadzonej przez nich gospodarki łowieckiej. Zadania te realizowane są w oparciu o dane inwentaryzacyjne i rokroczne ustalenie poziomu łowieckiej eksploatacji populacji poszczególnych gatunków z zachowaniem zasad selekcji. Ze względu na fakt, że ocena zwierząt przed ich odstrzałem opiera się wyłącznie na cechach pokrojowych, tego rodzaju analizy mogą dostarczać bardzo cennych informacji o kondycji zwierząt, a tym samym i warunków środowiskowych w jakich te zwierzęta przebywają i spełniają podstawowe funkcje życiowe. Kolejnym założeniem było dokonanie oceny kondycji osobniczej w ciągu sezonu polowań na samce saren. Jest to także dość istotny element z zakresu wiedzy o populacji tego gatunku jako najliczniej występującego i pozyskiwanego w Polsce, wśród wszystkich przedstawicieli rodziny jeleniowatych. W analizie tej oprócz typowej oceny masy ciała i elementów pomiarowych, dodatkowo jakość osobniczą oceniono na podstawie zapasów tłuszczu, masy poroży oraz poziomu kreatyniny w surowicy krwi. Poprzez takie analizy dokonano kompleksowej oceny kondycji osobniczej samców saren w sezonie polowań. Habilitant w swej pracy podjął się także oceny dość istotnego z punktu widzenia funkcjonowania populacji zwierząt dzikich, jak również prowadzenia gospodarki łowieckiej elementu związanego ze spadkiem masy ciała u samców jeleniowatych w czasie trwania sezonu polowań. Dokonana ocena zmian tej cechy na przykładzie samców saren, wskazuje, że najcięższe osobniki pozyskiwane są w maju, czyli w początkowym okresie sezonu polowań. Wyniki tych badań wskazują, również że maj jest miesiącem kiedy pozyskanie rogaczy jest największe, co wytłumaczone zostało w tej pracy w aspekcie wzrostu efektywności polowań w tym okresie, uwarunkowaną lepszą widocznością i technicznymi możliwościami dokonania odstrzału. Jednak zupełnie

w pracy pominięty został aspekt polowań komercyjnych na rogacze. Lubelszczyzna pod tym względem jest terenem bardzo atrakcyjnym, co uwarunkowane jest okazałymi trofeami pochodzącymi od tego gatunku. Potwierdzeniem tego jest fakt, że rekordowe w skali kraju poroża (rekord i vice rekord Polski), które zostały skatalogowane, pochodzą właśnie z tego terenu. Przedstawione wnioskowanie nie uwzględniło tego aspektu, który niewątpliwie oprócz słusznych stwierdzeń o spadku masy ciała wraz z upływem sezonu polowań, a także okresem rui u tego gatunku, wpływa dość istotnie na pozyskiwanie okazałych osobników w początkowym okresie sezonu polowań. Ze względu na fakt, że masa poroży jest wysoko skorelowana z masą tuszy, pozyskiwanie zwłaszcza przez myśliwych w drodze polowań komercyjnych osobników o okazałych porożach, niejako determinuje, że są to kozły o wysokiej masie tuszy. Tym samym w kolejnych okresach sezonu polowań częściej pozyskiwane są kozły mniej okazałe zarówno pod względem masy tuszy jak i masy poroży.

W pracy dokonano bardzo interesującego zestawienia wskaźników kondycji osobniczej jako narzędzia porównania populacji bytujących w zróżnicowanych warunkach środowiskowych. Ocena ta prowadzona była w oparciu o Łowieckie Rejony Hodowlane, na terenie administrowanym przez Regionalną Dyрекję Lasów Państwowych w Lublinie i obejmowała samce i samice saren. Uzyskane wyniki wskazują, że niezależnie od ocenianego parametru jakości osobniczej, dominującymi są zwierzęta bytujące w centralnej i północnej części Lubelszczyzny, zaś najniższe wskaźniki jakości osobniczej uzyskano dla saren pochodzących z terenu Lasów Janowskich, charakteryzującego się najwyższym wskaźnikiem lesistości oraz najslabszymi glebami. Tego rodzaju analizy i zestawienia są niezwykle cenne w ujęciu aplikacyjnym. Powinny one być wykorzystane do realizacji zadań z zakresu prowadzenia gospodarki łowieckiej w aspekcie zarządzania populacjami na określonych terenach, jak również podejmowania działań w zakresie poprawy kondycji zwierząt w rejonach gdzie jest ona najslabsza, chociażby poprzez działania z zakresu poprawy warunków środowiskowych. W przypadku zwierząt dzikich niezbyt dużo opracowań naukowych dotyczy tej właśnie problematyki, co uwarunkowane jest niewątpliwie faktem, że dotychczas zagadnienia z zakresu dobrostanu zwierząt dziko żyjących nie były priorytetowym tematem badań i analiz naukowych.

Zupełnie niezrozumiałym i nie wpisującym się do tematyki zawartej w tytule są badania z zakresu oceny masy ciała i poziomu kreatyniny w ocenie kondycji osobniczej danieli fermowych. Wynika to z faktu, że pozostałe prace stanowiące podstawę monotematycznego cyklu publikacji dotyczą badań nad zwierzętami żyjącymi w warunkach naturalnych i bazują głównie na populacji sarny. Nie sposób rozpatrywać i wykorzystywać do ewentualnych porównań elementów kondycji osobniczej saren pochodzących ze środowiska naturalnego z danielami utrzymywanymi w warunkach fermowych. Pomimo, że praca dostarcza cennych informacji z zakresu zróżnicowania masy ciała i poziomu kreatyniny w dwóch okresach (grudzień i kwiecień) to ze względu na zabiegi związane z utrzymywaniem fermowym zwierząt, uzyskane wyniki nie powinny być wykorzystywane do porównań ze zwierzętami dzikimi, zwłaszcza innego gatunku.

Pomimo, że daniel należy do rodziny *Cervidae*, to ze względu na specyfikę jego chowu w warunkach fermowych, chociażby przemieszczanie się, zdobywanie pożywienia, presja drapieżników oraz oddziaływanie wielu innych czynników zupełnie odmiennych niż u zwierząt dzikich nie upoważnia do dokonywania jakichkolwiek porównań z populacjami zwierząt dzikich innego gatunku oraz na tej podstawie dokonywać wnioskowania. Słusznie zauważa Autor, w części opracowania zatytułowanej: „Znaczenie praktyczne dla gospodarki łowieckiej”, że wyniki badań dotyczące danieli fermowych mogą być traktowane jako próba zerowa do porównań z populacjami zwierząt wolno żyjących. Jednak w opracowaniu brakuje danych dotyczących wolno żyjących danieli, a ewentualne porównanie do innych gatunków traktować należy jako nieuprawnione.

Niemniej jednak słusznie Autor zauważył, że tematyka przedstawionych do oceny prac wpisuje się zakres poszukiwań najlepszych wskaźników do monitorowania stanu populacji dzikich roślinożerców. Objęte analizą parametry, a głównie masa ciała oraz wybrane elementy biometryczne saren z całą pewnością dostarczają bardzo cennych informacji z zakresu kondycji osobniczej, a w ujęciu dobrostanu zwierząt wpisują się w aspekty badawcze z zakresu wpływu środowiska na funkcjonowanie populacji. Ma to szczególne znaczenie badawcze jak również aplikacyjne, gdyż wielu autorów zajmujących się problematyką gospodarowania populacją sarny podkreśla, iż warunki przyrodnicze, a także elementy struktury krajobrazu odgrywają dość istotną rolę w funkcjonowaniu populacji tego gatunku.

Jednak ze względu na fakt, iż przedstawiony do oceny monotematyczny cykl publikacji dotyczy niemal wyłącznie populacji sarny, należałoby rozważyć zmianę tytułu rozprawy, poprzez pominięcie sformułowania „dobrostanu jeleniowatych”. Dokonana ocena pozwala także na stwierdzenie, że Habilitanta cechuje dobra znajomość tematyki z zakresu funkcjonowania populacji zwierząt z rodziny jeleniowatych. Potwierdzeniem tego są liczne prace, których jest On w większości współautorem, nie wchodzące w skład ocenianego cyklu publikacji, a dotyczące właśnie tej tematyki.

W przedstawionej do oceny rozprawie jej autor wykorzystał 82 pozycje piśmiennictwa z czego ponad 80% to pozycje angielskojęzyczne. W mojej ocenie pewien niedosyt budzi fakt, że 85% wykorzystanego piśmiennictwa to prace z przed ponad 10 lat, zaś tylko 3% stanowią pracę opublikowane w okresie ostatnich 5 lat. Co prawda nie umniejsza to wartości merytorycznej pracy, chociażby ze względu, że jedna z prac stanowiących monotematyczny cykl publikacji stanowiących oceniany dorobek, również pochodzi z przed ponad 10 lat. Sprawia to jednak, że brak jest kompleksowego odniesienia do najnowszych wyników badań w tym zakresie.

Wniosek końcowy

Jestem przekonany, że praca habilitacyjna oraz dorobek naukowy dr Piotra Czyżowskiego stanowią wystarczającą podstawę do ubiegania się o nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego. Habilitant wyróżnia się szerokim

spektrum podejmowanych badań służących rozwojowi naukowych podstaw łowiectwa, jak również dobrostanu zwierząt, ze szczególnym uwzględnieniem gatunków z rodziny jeleniowatych. Charakteryzuje Go również interdyscyplinarna tematyka badawcza, co podkreślone zostało w specyfice jego dotychczasowego dorobku naukowego. Stwierdzam, że dorobek naukowo-badawczy oraz cenna merytorycznie rozprawa habilitacyjna, głównie pod względem praktycznym, spełniają wymagania określone w art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789) oraz rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Wnoszę zatem do Wysockiej Rady Wydziału Biologii Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie o dopuszczenie dr Piotra Czyżowskiego do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Lublin, 2 maja 2019 r.

dr hab. Marian Flis

